

Slecht voorbeeld doet goed volgen.

Dit is al decennia lang de lijfspreuk van ons nikserige, want machteloze clubje, de RvB. Niet voor niets hebben de Dierenbescherming, de Sophia Vereeniging en Stichting Dier & Recht stevige kritiek op onze rashondentoonstelling-industrie.

Sinds jaar en dag speelt een aantal keurmeesters hier de hoofdrol. Geen hoofdrol om trots op te zijn. Hoe? Zij bepalen hoe een ras zich ontwikkelt, want zij bepalen welke honden er achter de bordjes komen te staan. Voor veel fokkers is staan achter bordje 1, zoiets als het ultieme genot. Daar doen ze alles voor. Dus als keurmeesters een “wangedrocht” laten winnen, en nog een keer en nog een keer, dan gaan die fokkers dit soort exemplaren fokken. Want ze willen niets liever dan dat ultieme alles overschaduwende genot.

Onze shows zijn er niet voor onze honden, maar voor hun bezitters. Die willen graag een wedstrijdje winnen. Normaal gesproken niets mis mee. Competitie zit ons nu eenmaal in het bloed. Maar in ons geval gaan die wedstrijdjes al heel snel ten koste van onze honden.

Nu zit een aantal rassen met de gebakken peren. Domme selectie op een extreem uiterlijk heeft z'n sporen nagelaten. Welzijn en gezondheid zijn er lelijk bij ingeschoten. Onze show-industrie heeft het fokken van “gehandicapte” honden gestimuleerd. Maar mooi dat ze zijn!

Veel rasverenigingen hebben als fokeis een aantal keren showen. Vaak mag er slechts gefokt worden met honden die minimaal een aantal keren een ZG of U hebben gehaald. Dat betekent niets anders dan selectie op uiterlijk. Dat kon de vorige eeuw misschien nog omdat we niet beter wisten. Maar met de kennis van nu zouden rasverenigingen die showeis moeten schrappen of op z'n minst aanpassen. Willen we de rashondenfokkerij redden van de ondergang, dan moeten we gaan voor gezondheid, gezondheid en nog eens gezondheid i.p.v. uiterlijk.

En onze keurmeesters? Die zijn opgeleid om het uiterlijk te beoordelen. Een aantal is daar zelf een beetje gedeformeerd door geraakt. Ze willen graag eenheid in type. Homogene nesten. Mooie rastypische honden. Tja, voor wat dat waard is.

Decennia lang ging uiterlijk boven gezondheid en karakter. De nieuwe rasgroep 9 keurmeestersrasvereniging, de EGNC, vindt dat gezondheid, karakter en uiterlijk een even hoge prioriteit hebben. Klinkt mooi, maar er staat eigenlijk niets anders dan dat ze geen keus kunnen/willen maken tussen gezondheid, karakter en uiterlijk. Hoe dom kun je zijn! Fokken is keuzes maken.

Beste keurmeesters, gezondheid en een goed karakter gaan **altijd boven uiterlijk.**

Maar ja, dat is voor veel keurmeesters blijkbaar heel moeilijk te begrijpen. Als een keurmeester tijdens een discussie over gezondheid bij rashonden doodleuk beweert dat sommige rassen alleen maar gefokt worden om hun hele leven op een kussentje te liggen en niet hoeven te kunnen wandelen, dan heeft die keurmeester niets begrepen van het wezen van de hond. Respectloos en arrogant. Graag zo snel mogelijk dumpen dat soort keurmeesters.

Tegenwoordig “mogen” keurmeesters honden die door hun uiterlijk beperkt worden in hun welzijn niet meer plaatsen. Daarmee wordt dus toegegeven dat dit decennia lang wel gedaan is. De

“kussentjeskeurmeester” geeft aan het “niet mogen plaatsen” blijkbaar een geheel eigen invulling . En hij is vast niet de enige. Maar goed, laten we er maar het beste van hopen.

Feit is dat (ook dit soort) keurmeesters de georganiseerde kynologie domineren. Daar is de rashond niet beter van geworden, in tegendeel. Het wordt de hoogste tijd de dominante positie van keurmeesters ter discussie te stellen. Het moet maar eens afgelopen zijn met “slecht voorbeeld doet goed volgen”.

René Woudman.